



Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

IV. Quænam dispositiones necessaria sint ad Sacramentum Confirmationis validè & fructuosè recipiendum, & quæ sit illius recipiendi obligatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

Hinc colligitur quanta reverentia; & animi devotione Sacramentum istud recipi debeat, & qua cura sit adhibenda, ne preparationis defectu obex a'iquis ponatur ejus gratia, inter tot pericula & hostes adeo necessaria, quæ tamen nunquam fortassis recuperari poterit. Certe Dominicus Sotus in 4. dist. 6. quæst. 1. art. 8. & post illum Vasques disp. 161. cap. 2. & plures alii Theologi docent solius Baptismi id proprium esse, ut fide id est indigne susceptus sublata postea per veram penitentiam fictione, Sacramentalem nihilominus gratiam conferre possit; de aliis verò Sacramentis id negant: neque ulla autoritate aut ratione evinci potest, Sacramentum Confirmationis aut quodcunque aliud (solo Baptismo excepto) indigne receptum ullam unquam gratiam ex opere operato producere in eo qui indignè recepit, quantumcunque de indigna illa receptione peniteat.

SECTIO IV.

Quenam dispositiones necessarie sint ad Sacramentum Confirmationis validè & fructuosè recipiendum; & quæ sit illius recipiendi obligatio.

Certum est in primis Confirmationis Sacramentum solis baptizatis validè conferri posse, Ita S. Th. c. 72 a. 6. qui dicit characterem Confirmationis ita supponere Baptismi characterem, ut, si quis non baptizatus confirmaretur, nihil reciperet: & hæc est communissima & indubitata Theologorum omnium Doctrina, non modo Confirmationem sed & alia novæ legis Sacramenta solis baptizatis validè conferri posse.

Certum est præterea omnibus baptizatis Confirmationem validè conferri posse. Ita S. Doctor supra: & constat ex praxi Ecclesiæ primitivæ, in qua etiam infantibus simul cum Baptismo conferebatur, ut habetur ex S. Dionysio cap. 2. Eccl. Hier. ex S. August. tract. 6. in Epist. 1. S. Ioan.

& ex lib. de Eccl. dogm. cap. 52. Quod quamvis verum
monet tamen Catechismus Rom. part. 2. cap. 3. non
expedire fieri hoc, antequam pueri usum rationis habuerint
quare, si duodecimus annus expectandus non videtur; usque
septimum certe hoc Sacramentum differre, maximè conueniens
neque enim Confirmatio ad salutis necessitatem instituta
sed ut ejus virtute optimè instructi, & parati inuenirentur
cum nobis pro Christi fide pugnandum esset; ad quod sanè per
genus pueros, qui adhuc usum rationis carent, nemo aptos
carit.

Cum hæc certa sint, quæritur quænam dispositio
in adultis baptizatis necessariæ sint, ut Confirmatio
Sacramentum dignè ac fructuosè recipiant. Resp. dicitur
præsertim requiri, fidem scilicet & charitatem seu gratiam
sanctificantis statum. Ita S. Doctor a. 7. ad 2. & confirmatur
Catechismo Rom. sup. ubi dicitur. Debere adultos, qui
huius Sacramenti gratiam & dona consequi cupiunt, non
solum fidem & pietatem asserre; sed etiam grauiora peccata
qua ad miserunt, ex animo delere, imò elaborandum esse,
peccata etiam priùs confiteantur, & Pastorum cohortationibus
jejunia, & alia pietatis opera suscipienda incitentur, ad
reuerentiæ anturque laudabilem illam antiquæ Ecclesiæ consuetudi-
nem renovandam esse, ut non nisi jejunii hoc Sacramentum
suscipere: quod & similiter edicitur in Conc. Aurelian.
cap. ut jejunii de consecr. dist. 5.

Monet autem Lambertus disp. 5. a. 2. illi, qui peccatum
alicuius mortalis sibi conscius esset, ad Sacramentum hoc
dignè suscipiendum præmittendam esse confessionem
Sacramentalem, aut saltem perfectam de tali peccato
contritionem esse concipiendam, nec attritionem aut
quemvis alium dolorem charitate minimè informatum
sufficere.

Quod spectat ad obligationem hujus Sacramenti susci-
piendi, certum est, (sicut docet S. Th. art. 8. ad 4.) gravissi-
mum fore peccatum, si quis ex contemptu illud recipere
vollet: imò Toletus lib. 2. c. 24. Sylvester verbo (Confirma-
tio) & alii quos citat Laymannus cap. 5. de Confirma-
tione existimant.

existimant proxime ad contemptum accedere, si quis non curaret suscipere hoc Sacramentum oblata illius suscipiendi opportunitate, quam in posterum non adfuturam praevideret. equidem Hugo. de S. Victore lib. 2. de Sacram. part. 7. cap. 3. dicit omnino periculosum esse, si quem ab hac vita migrare contingat Sacramento Confirmationis minimè suscepto, quod culpabiliter suscipere neglexit: & Isambertus disp. 7. a. 1. asserit in iis locis, ubi viget aut imminet persecutio contra Ecclesiam, teneti quemlibet aduultum, si Episcopum commodè adire possit, hoc Sacramentum suscipere, ut ex illo robor & vires ad fidem constanter profitendam hauriat; sicut & illum, qui graves contra fidem experiretur tentationes, quas per huius Sacramenti virtutem se posse tantummodo superare existimaret.

Optimè Catechismus Rom. supra monet. *In hoc Sacramento suscipiendo, neque praepropera festinatione, neque dissoluta negligentia & cunctatione utendum esse, &c. & quamvis eiusmodi necessitatem non habeat, ut sine eo saluus quis esse non possit; illud tamen à nemine praetermitti debere, sed potius maximè cavendum esse, ne in re sanctitatu plena, per quam nobis divina munera tam largè impertiuntur, aliqua negligentia committatur: quod enim omnibus communiter ad sanctificationem Deus proposuit, ab omnibus etiam summo studio expetendum est.*

SECTIO V.

Quis Sacramentum Confirmationis ministrare possit, & quo ritu ministrari debeat.

Certum est ex fide ordinarium Confirmationis ministrum esse solum Episcopum. Ita expressè definitum est in dect. Eug. & in Conc. Trid. sess. 7. can. 3. de Confirmatione; & jam antea in Conc. Constantiensi sess. 8. error huic veritati oppositus inter Vniclesi articulos